

Tiara: Polibky temnoty

Komtesa Erine se prodírala hustým lesním podrostem. Ruce měla už celé poškrábané od ostrých větví planého hlohu a od trnů ostružin, z jemných krajkových rukávů jejích nádherných, tmavě zelených sametových šatů zbyly jen ubohé zašpiněné cáry. A i ty se ještě odtrhávaly dál, jak se prodírala dalším a dalším křovím.

Hustě pršelo a déšť jí promáčel oděv až na kůži a utvořil z jejích dlouhých, vlnitých, plavých vlasů malé slepené provázky. Pomalu se blížil soumrak.

Nechtěla přenocovat v té pustině. A nechtěla se vracet k převrženému kočáru a mrtvolám svého doprovodu. Představa, že by v tom místě měla strávit noc, byť v relativním suchu a teple, ji děsila víc než představa, že by musela vyhledat úkryt a přenocovat zde v lese.

Když je ale přepadli lupiči a vrazi a ona zjistila, že je jediná, kterou nenašli, nezabili a neokradli, dala se raději rychle na ústup. Co kdyby ty muže napadlo se ještě vrátit. Utíkala pak dlouho lesem po, až na sem tam nějaký ten pařez nebo kořen, docela schůdném terénu. Až sem. Posledních několik metrů se co nejrychleji snažila prodrat stále hustějším lesním podrostem. Ani terén zde již nebyl tak zcela rovný, jako předtím. Každou chvíli se skutálela z nějakého svahu do dolíku plného ostružiní, kamení nebo kopřiv a potlučená, zablácená, popíchaná a popálená se odtud pak těžce dostávala zpět nahoru. Podpatky jejích střevíčků už vzaly za své hned po prvních několika metrech a nohy, nezvyklé chůzi, ji bolely čím dál tím víc. Věděla však, že se odtud musí dostat ven a najít někoho, kdo by ji doprovodil domů. Nijak ji nevábilo strávit noc v Klaitenském lese plném divokých zvířat a opředěném tisíci zkazkami o působení magie na zdejší rostliny a zvěř. Zvláště ne v tuto noc, kdy má být úplněk. To jsou prý síly zla nejsilnější.

Když tedy zahlédla mezi stromy slabé světlo oken jakéhosi stavení, podvědomě zrychlila krok, i když ji už rozdrásané nohy pomalu odmítaly nést dál a každý krok byl nesnesitelným utrpením. Prodírala se hrdinně dál. Když už myslela, že lesu snad nikdy nebude konec, že se z toho hustého a zraňujícího křoví nikdy nevymotá, les náhle končil. Před jejíma unavenýma nohama se rozprostírala široká zelená pláň, přes kterou protékal malý, bublavý potůček s průzračnou a chladivou vodou.

Na druhém konci planiny se k nebi vypínal majestátní obrys velkého zámku. Tedy, zdívo té stavby již bylo na mnoha místech porušeno a černě natřená brána se zlatými květy a ptáky už nebyla nová a postrádala štít hlásající jméno rodu, který zámek obývá a některé z věží a část opevňujících hradeb byly pobořeny, hlavní křídlo a jedno z postranních křídel zámku a zámecká kaple však byly téměř neporušené a v jednom z oken v prvním patře hlavního křídla zahlédla předtím ten mihotavý záblesk světla, který ji sem dovedl.

Neměla tušení, že tu ten zámek stojí. Nepamatovala se dokonce, že by se někdo zmiňoval o tom, že by tu kdy nějaký zámek stával. Ale byla ráda, že tu je a že není prázdný nebo obývaný nějakými duchy. Zula si střevíčky, rychle si opláchla zdrásané nohy a ruce a špinavý uplakaný obličej v ledové vodě potůčku, urovnala si vlasy a vytahala z nich listí a úlomky větviček, které se tam zachytily, jak se kolem nich prodírala křovím, a trochu si poopravila a očistila šaty. A pak se zase obula a vydala se k zámku, který ji přitahoval vidinou tepla a sucha tak, jako rozsvícená lampa přitahuje noční můru, než ji svým žářem spálí na popel.

Černá, zlatem zdobená brána se otevřela na jediný její slabý dotek a Erine vstoupila do neudržované, ale ještě stále krásné zámecké zahrady. Voněly tu nádherně lilie a pivoňky a v přenádherných loubích se zde po dřevěných obloucích nad cestami pnuly záplavy bílých a krvavě rudých popínavých růží s květy tak velkými a tak omamně vonícími, že se z toho Erine točila hlava. Chvíli se zde v tichém úžasu procházela a hodlala pak zamířit k hlavnímu vchodu do zámku.

Ale omamná vůně všech těch květů, to, že přestalo náhle pršet, a její únava vykonaly své a ona na jedné z cest zkrátka padla v mdlobách do bílého šterku.

Značnou chvíli pak nevnímala nic, než skutečnost, že je téměř smrtelně unavena a chce se jí spát. Potom přišel někdo, jehož kroky nezaslechla přicházet, opatrně ji zdvihl a odnesl ji do zámku, kde ji jemně uložil do měkkých, čistotou vonících prachových podušek a zanechal ji o samotě.

Probudila se pozdě v noci v nádherném, zjevně pro dívku z urozeného rodu zařízeném pokojíku.

Měsíc, pěkně kulatý a vypadající jako chladné rybí oko, stál vysoko nad střechou zámku a zaléval širokou prostoru planiny prostírající se před jeho branou svým stříbřitým světlem.

Protáhla se a posadila se. Najednou už se necítila ani trochu ospalá. Vstala tedy a zjistila, že jí večer ten někdo, kdo ji sem donesl, svlékl její zničené a promáčené šaty a zanechal ji tu jen v košilce. Ale nebyl zřejmě lehkomyšlný, ani ji tu nechtěl držet zamčenou a poskytl jí za její šaty možnost výběru náhrady. U protější stěny totiž stály dvě velké, otevřené šatní skříně plné nádherných šatů různých pastelových barev v mnoha odstínech a kombinacích. Po chvilce studu, dlouhém váhání a ještě delším zkoušení a vybírání si oblékla mléčně bílé šaty s průhlednými, bledounce modrými dlouhými rukávy protkávanými perlami a zakončenými jemnou drahocennou krajkou, vyšíváné zlatými nitěmi. Pak si zlaceným hřebenem a kartáčem učesala již usušené a opět se prstencovitě vlnící vlasy a třikrát se v nových šatech zatočila po místnosti, aby viděla, jak se jí u nich točí sukně. Věděla, že je krásná a že teď, když je upravená a oblečená v těchto šatech, jí to určitě velmi sluší. Nebylo tu ale nikde žádné zrcadlo, ve kterém by se o tom mohla přesvědčit.

Na nočním stolku vedle lůžka, v němž spala, našla veškeré své šperky a jemně vypracovanou zlatou čelenku vykládanou modrými a bílými kameny do líbezných tvarů všelijakých exotických květin.

Vpletla si ji do vlasů a přizdobila se svými šperky. A pak vyšla vyřezávanými dveřmi do temné zámecké chodby, aby vyhledala svého dobrodince a poděkovala mu.

Srdce jí v hrudi bušilo jako o závod, když otvírala jedny vyřezávané dveře za druhými a snažila se v pološeru místností za nimi vypátrat něčí přítomnost. Cítila se jako v pohádce o krásce a zvířeti a nevěděla, zda se má obávat setkání s pánem zámku, nebo se na ně těšit. Nevěděla proč, ale jakýsi tichý vnitřní hlas v jejím podvědomí jí říkal, že sem vlastně nepatří, že sem vůbec neměla chodit.

Nevěnovala mu však příliš pozornosti a pokračovala v otevírání dveří a prohledávání místností. Bylo jich mnoho. Chodba byla dlouhá. A temná.

Zhruba v polovině chodby, zrovna když s povzdechem zavřela další vyřezávané dveře, za nimiž byla prázdná tmavá místnost a chystala se otevřít ty, které je následovaly, ty dveře se otevřely samy a pozvaly Erine do útulně zařízené jídelny, zlité mihotavou září snad tisíců svíců v drahocenných svícnech a prosycené teplem a vůní čerstvého hořícího dřeva z velikého krbu ve kterém přívětivě praskal oheň. Vešla.

On, otočen k ní částečně zády, seděl v křesle u krbu a hleděl tiše do tančících a praskajících plamenů. Čekal až vejde a dojde k němu. Ani v této místnosti neobjevila žádné zrcadlo, ale tady to celkem chápala, byla to jídelna.

"Dobrý večer." Prolomil ticho jako první. Jeho hlas byl hluboký, melodický, mladistvý a hladil ji na duši jako nejjemnější samet.

"Dobrý večer." Oplatila mu tiše pozdrav.

"Ah, promiňte! Otáčím se k Vám zády. Ale snad mi bude odpuštěno, že jsem se poněkud zasníl při pohledu do tančících plamenů." Obrátil k ní s omluvou svou tvář. Erine nebyla schopna slova. Byl ve tvářích poněkud pobledlý, zřejmě po nějaké těžké nemoci. Ale měl tvář tak krásnou, že se obávala, aby znova neomdlela, jak se jí z jeho krásy zatočila hlava. A jeho oči měly ten nejkrásnější odstín zelené, jaký kdy viděla. Ještě jej ani neznala a už si byla jasně vědoma, že tento muž bude významnou postavou jejího života. Usmál se. Byl to nádherný úsměv opatrně odhalující dvě řady dokonale bílých zubů. Erine cítila, že kdyby se jí v tuto chvíli zmocnil, nebránila by se.

To se však nestalo. Namísto toho vstal a dvorně se před ní uklonil. "Měl bych se asi představit. Mé jméno je Ronald. Hrabě Ronald Heese z Goorů, přesněji. Tento zámek je sídlem našeho rodu."

Dvorně se mu poklonila. Nechápala proč, ale působil v ní neklid. "A já jsem." začala.

"Vím, kdo jste. Znáám Vás, Vaše pány rodiče, i celý Váš rod. Oba naše rody již žijí dlouhá léta ve vzájemném souladu na panstvích blízce spolu sousedících. Co přivedlo mladou dámu z rodu Eniar do těchto pustých a nehostinných končin?" Přerušil ji s úsměvem a jemným tlakem své ruky na její pravé rameno ji přiměl posadit se do pohodlného křesla u krbu, z něhož jen před malou chvílí vstal.

Podvolila se a usedla. Plameny tančily po obrovských dubových polenech, praskaly a příjemně hřály do jejích bolavých a prokřehlých nohou.

Ronald obešel křeslo, postavil se za jeho opěradlo a svou jemnou, pěstěnou rukou se opatrně dotkl jejích vlasů. Neucukla. Bylo jí příjemné, když na ni mluvil, a zdálo se jí příjemné, když se dotýkal jejích vlasů. Pomalým pohybem dlaně ji pohládl.

Chvíli tam jen tak tiše stál, hladil ji uklidňujícím způsobem po vlasech, obtáčel si dlouhé lokny jejích vlasů okolo štíhlých jemných prstů s bledou kůží a voněl k nim s požitkem, jako by to byly květiny v

jeho zahradě.

Pak se vzdálil. Ale jen proto, aby jí z jídelního stolu přinesl kousek pečeného kuřete a pohár s vínem. "Měla byste něco sníst. A trochu se napít vína. Jste pobledlá a vypadáte unaveně. Ještě abyste tak z toho deště tam venku nastydla a rozstonala se." Doporučil jí a podával jí podnos s pohoštěním.

Vypadalo lákavě, ale neměla teď hlad. Aby jej potěšila, kousek si ukousla a trochu se napila vína. Bylo jiné, než jaké pila doma, mělo zvláštní natrpkle sladkou chuť, která jí nebyla nijak nepříjemná. Měla pocit, že v příhodnější době by tohoto vína dokázala vypít i značné množství. A znemožnit se před ním tím, že by se opila a usnula mu v náruči. Ale nějak neměla hlad ani žízeň. Odložila podnos ke svým nohám před krb. Nechtěla jíst, ani pít. Chtěla si povídat. Chtěla být s ním.

"Děkuji. Nemám hlad ani žízeň. Chtěla jsem Vás jen vyhledat a poděkovat vám, než budu muset jít zase dál. A teď už budu muset asi jít, rodiče by o mne mohli už mít strach, neboť se již jistě dozvěděli, co se stalo s mým doprovodem," řekla v rozporu s tím, co říci chtěla.

"Jen se v klidu najezte. Vaši rodiče o vás jistě až takový strach nemají. A kdyby, pošlu ráno sluhu Jana se zprávou, že jste v bezpečí u mne a že přijedete, až se zotavíte z namáhavé, dlouhé, pěší cesty. Jistě to pochopí a nebudou se pak již více obávat o váš život." Konejšil ji Ronald, zdvihl tác a opět jí ho položil na klín.

Uklidnila se tedy, snědla kuře, vypila pohár vína a pak ještě dva další, které jí úslužně nalil ze zlatem zdobeného džbánu. Sám skoro nepil. A pak si přistrčil jednu ze židlí k jejímu křeslu a povídali si až do časného rána.

Když se venku za oknem ukázaly první, nesmělé paprsky nového dne a kdesi v zahradě zakokrhál kohout, Ronald sebou trhl a na zlomek sekundy trochu zkrivil tvář, spěšně se pak omluvil, řekl jí, že musí zařídit, aby se o ni její rodiče přestali bát, vydat služebnictvu denní rozkazy a nakrátko odcestovat za neodkladnou záležitostí, že se může procházet v zahradě a každá místnost v zámku že je jí k dispozici, kromě těch, které jsou zamčené a že se bude těšit, až ji zase večer uvidí. A s lehkým dotekem svých rtů v jejích vlasech ji opustil.

Trávila tedy den po svém. Nejdříve vyšla do zahrady a v kleče na bobku, jak jí to učil jejich starý zahradník Richard, zbavila záhony vonných květin plevelu, který je rdousil. Když byla hotova a spokojena, opláchla si ruce a kolena v malém zahradním rybníčku a odběhla do zámku. Vyzkoušela všechny dveře v přízemí a v prvním patře, které našla a prozkoumala zvědavě každou místnost. Většina místností byla prázdná nebo léta nepoužívaná, objevila však i hudební salónek, knihovnu, čítárnu, a skromně zařízený pokojík na konci chodby v prvním patře. Zřejmě pokoj sluhy Jana. Pak seběhla po schodech do podzemních prostor zámku. I zde bylo několik dveří a místností za nimi, čekajících na prozkoumání. Několik z nich bylo dlouho nepoužívané pokoje, tři byly skladiště různého harampádí, za jedněmi dveřmi se skrývala kuchyně ve které se hbitě otáčelo šest kuchtíků pod velením statné kuchařky, poslední místnost pak bylo skladiště potravin a surovin pro kuchyni, kde se daly nalézt všechny suroviny na všechna jídla, která měla Erine ráda. Dveře dvou místností nešly otevřít a tak to Erine, poslušná Ronaldových slov, dále nezkoušela. Nakoukla pak do zámecké kaple a v náhlé touze po slově božím se zde krátce pomodlila a zapálila tu na malém, k tomu účelu zbudovaném oltáři, svíčky za mrtvé členy svého doprovodu. V rohu u stěny, kousek za hlavním oltářem, objevila padací dveře, vedoucí zřejmě do rodinné hrobky. Zkusila je nadzdvihnout, ale byly zjevně zamčené, tak to, po několika marných pokusech, vzdala, vědoma si skutečnosti, že Ronaldova slova nejspíš mluvila i o nich. Den jí touto činností velmi rychle uběhl a již tu byl večer a ona v zámecké jídelně netrpělivě očekávala Ronaldův příchod.

Konečně zaslechla jeho téměř neslyšné kroky na chodbě za dveřmi. Rychle se posadila do křesla ke krbu, vzala do ruky knihu, kterou si vybrala v knihovně a předstírala, že ji se zájmem čte.

"Dobrý večer, Erine." Nehlučnými kroky došel až k ní a přes opěradlo křesla jí před podal nádhernou, krvavě rudou růži, s okvětními lístky ještě se lesknoucími krůpějemi podvečerní rosy. Usmála se a přijala ji.

"Dobrý večer, Ronalde. Měl jste dobrou cestu? A dostal se váš vzkaz k mým rodičům?" Privítala jej a v jejím hlase mohl jasně poznat její radost z jeho přítomnosti. Pohladil ji po tváři. Musela mu být zima, měl ruce studené jako ruce mrtvého.

"Měl jsem dobrou cestu, ale spěchal jsem, abych byl co nejdříve zase s Vámi, Erine." Pozdvihl jemně její ruku a vroucně ji políbil. I jeho rty byly chladné. "Nemusíte se strachovat, Vaši páni rodičové můj

vzkaz jistě dostali, postaral jsem se o to osobně." Uklidnil jí.

"Měl by jste si sednou blíž k ohni, Ronalde. Musíte být po té cestě úplně prokřehlý. Máte tak studené ruce." Řekla a hodlala mu uvolnit křeslo. S milým úsměvem ji pravou rukou opět posadil.

"Není třeba. Uvykl jsem již chladu. Mé ruce. Zdají se vám chladné?" Odmítl vlídně její nabídku.

"Pojďme se tedy spolu napít vína, možná to rozproudí krev v žilách nás obou." Vzal ze stolu džbánky a dva poháry a poklekl vedle křesla na pravé koleno, aby mok nalil a podal jí jej. Zazvonili o sebe poháry a napili se. A zase si pak povídali. Dlouho do noci, i když ne tak dlouho, jako minulou noc, neboť Erine, unavená celodenní činností a zřejmě i opojnými účinky vína, k ránu usnula v Ronaldově náruči, výskána jím ve vlasech a líbána jeho rty na tvářích.

Ráno se probudila ve svém pokoji. Na stolku u umyvadla s vodou stála nádherná kytice lilií a rudých růží, v jejichž listoví byl ukryt malý lísteček, na němž stálo Ronaldovou rukou:

"Má milá Erine. Je mi to neskonale líto, ale opět musím spěšně opustit tvou milou přítomnost. Bud' zatím paní mého panství! Večer se snad opět shledáme. Ronald

Trochu jí to zarmoutilo, ale s nadějí vzhlížela k večeru. Tento den uběhl ještě rychleji. Chvilí seděla v hudebním salonku a snažila se vyloudit z pianina nějaký příjemný zvuk. Pak trochu pomohla kuchtičkám v kuchyni, ochutnala, co uvařily, a pochválila jejich práci. Potom si v rohu zámecké zahrady chvíli pohrála s mourovatou kočkou, které tu kuchtičky říkaly Minnie, a čtyřmi koťaty. Pak ji přemohl spánek a usnula na lavičce v růžovém loubí. Když se vzbudila, byl již večer a Ronald se nad ní skláněl, líbaje ji na šíji. Maličko se otrásla zimou a Ronald jí navrhl, aby šli raději dovnitř, že by zde mohla nastydnout.

V domě, u teplého krbu, hýčkána jeho něžnými a zvědavými rukama, po něm zatoužila tak silně, že se zprvu musela sama před sebou až skoro červenat. I na něm bylo vidět, že po ní zjevně touží. Našli si tedy příhodnější místo v jejím pokoji a té noci si nepovídali, nezbyl na to čas.

K ránu, dříve, než stačil zakokrhát první kohout, dříve, než první paprsek světla dopadl na její lůžko, probudila se, příjemně znavená jejich vzájemnou vášní a zjistila, že dosud sedí na jejím lůžku a pozoruje, jak spí. On nespál. Měl zjevně tolik energie, že nechápala, jak mohl probdít celou noc.

Vztáhla k němu chtivě ruce. Sklonil se nad ní a jeho kůže voněla po růžích, liliích a místní úrodné zemi. Jejich rty splynuly v dlouhém polibku. Ronald ty své pak jemně uvolnil a žhavými polibky zahrnoval její levé ucho, kadeře jejích plavých vlasů, její bradu, a pak se přisál k citlivému místu na jejím štíhlém krku, kde pod jemnou kůží zřetelně vystupovala krční tepna. Pocítila jemné píchnutí v těch místech, jakoby ji jemně píchl nějakým hodně ostrým předmětem. A pak slast. Neskonanou slast a vášň spalující její nitro a působící ji až mrazení v zádech. Teď už věděla, kdo je ten záhadný muž, po němž tak moc toužila při každém jejich setkání. Nyní jí bylo již všechno jasné.

Ronald se na chvíli odtrhl a vášnivě ji políbil na rty. Byly vlhké. Vášnivě z nich slízala tu vlhkost. Až poté si uvědomila, co ji způsobilo. Krev. Její vlastní, čerstvá, mladá a horká krev, vyburcovaná vášní. Cítila, že by bylo správné se bát a pokusit se uniknout a nalézt někde pomoc. Neměla však pocit nebezpečí, cítila se v jeho náruči bezpečnější než všude jinde. Natáhla opatrně ruce a přitiskla si jeho rty na místo, kde předtím jeho zuby opatrně prokously její tepnu. Chvilí zůstal tak a hladově pil. Pak olízl místo a krev přestala prýštit. Poté vyňal odkudsi z hloubi svého oděvu malý ostrý nůž a než jej stačila zarazit, nařízl si jim místo na hrudi a přitiskl ji k němu. Cítila teplého a tekutého prýštilo z té rány a dotýkalo se to jejích rtů. Mělo to zvláštní, přitažlivou vůni. Opatrně to prozkoumala jazykem. Nechutnalo to špatně. Vzbuzovalo to v ní vášň líbat jej v těch místech a slízat tu teplou, tekutou věc z jeho prsou. Až když již nezbylo nic, co by mohla lízat a sát, uvědomila si, co se právě stalo. Dnešní noci pro ni život smrtelných přestane existovat. Dnešní noci se připojí ke svému milovanému Ronaldovi. Dnes nad ránem byla zasvěcena. Ve víru vášně, něhy, rozkoše a touhy. A dnes večer se k němu připojí. Za oknem se ozvalo zakokrhání a první z paprsků slunce se jemně dotkl rámu okna jejího pokoje. Ronald sebou trhl, ale nemusel již se vymlouvat. Věděla vše. A rozuměla mu. Jejich rty se naposledy dlouze spojily ve vášnivém polibku, přísahajícím oběma další a další noci vášni a nová a nová rána stejná jako toto. Když znavena k smrti naposledy ve svém smrtelném životě uléhala zpět na do podušek, aby prospala svůj poslední den a s posledním slunečním paprskem se připojila k bytostem noci, ještě se po celém těle chvěla jejich neskonanou vášní. Tak chutnají polibky temnot. Tak chutná zasvěcení.